

ПРОМЕНИ В НОВИЯ КОДЕКС ЗА ЗАСТРАХОВАНЕ ОТНОСНО
ПРОИЗВОДСТВОТО ПО НЕСЪСТОЯТЕЛНОСТ

Янка Тянкова

CHANGES IN THE NEW INSURANCE CODE RELATED TO
INSOLVENCY PROCEEDINGS

Yanka Tyankova

Abstract: Ten years after the entry into force of the first Insurance Code (repealed) the Bulgarian legislator decided that in the light of the dynamics of current European legislation and its compulsory transposing in national legislation, it is legally prudent to adopt a new Insurance Code. It introduces numerous changes in the regime regulating insurance companies' activities, including liquidation and insolvency proceedings. The new Insurance Code keeps the principle of establishing special grounds, regulating insolvency of insurance companies, and introduces an additional requirement for revoking the license of an insurer without the necessity for proving some of the presumptions for insolvency, effectively reinstating the regime of the old Insurance Code. One of the entirely new concepts is the figure of the administrator. For the first time in history Bulgarian legislation allows the option for appointing an administrator that is a judicial person. Especially considering that such a judicial person administrator may only be the Guarantee Fund – art. 615 (1) of the Insurance Code. There are changes in the regulation of guaranteed insurance claims in cases of insolvency of life insurance companies, which are equalized with the amount of the guaranteed deposits in cases of insolvency of a bank.

Key words: Insolvency proceedings, insurance company, administrator, Guarantee Fund, judicial person administrator, amount of guaranteed claims.

В условията на пазарна икономика застрахователните дружества се явяват субекти с особено важна роля, тъй като те са важен стабилизатор, без който обществото не може да съществува. Несъмнено, застрахователните организации, изпълняващи задачата на стабилизиращ елемент в пазарната система, от своя страна също трябва да бъдат надеждни финансови партньори и важни гаранتي за сигурността на този пазар¹. Това е и една от основните причини довела до приемане на нов Кодекс за застраховане (КЗ), в сила от 01.01.2016 г.² Десет години след влизането в сила на първия КЗ (отм.) нашият законодател реши, че с оглед динамиката в европейската правна уредба и наложителното ѝ инкорпориране в националното право е правно оправдано да се приеме нов КЗ, а не да се променя действащия. Така и в

мотивите на новият КЗ изрично е посочено, че с него се въвеждат в българското законодателство разпоредбите на Директива 2009/138/ЕО относно започването и извършването на дейността по застраховане и презастраховане (Платежоспособност II), както и на следващите ѝ изменения и допълнения, Директива 2002/92/ЕО на Европейския парламент и на Съвета относно застрахователното посредничество, изменена и допълнена с Директива 2014/65/ЕС на Европейския парламент и на Съвета относно пазарите на финансови инструменти и Директива 2009/103/ЕО на Европейския парламент и на Съвета относно застраховката „Гражданска отговорност“ при използването на моторни превозни средства и за контрол върху задължението за сключване на такава застраховка³.

¹ Тянкова, Я. Извънсъдебното споразумение в производството по несъстоятелност. С., 2013, с. 63 и сл.

² Обн. ДВ, бр.102 от 29.12.2015г., в сила от 01.01.2016 г., като част от разпоредбите му ще намерят приложение от 2019 г. и 2021 г.

³ Всъщност стартиралите процедури за нарушения, свързани с ненавременното транспониране от Република България на Директива 2009/138 ЕО и Директива 2014/518 ЕС е причината за твърде бързо проведената процедура по обсъждане и приемане на новия КЗ.

С приемането на КЗ (нов) се въвеждат и някои принципно нови положения: въвежда се нов режим за определяне на капиталовите изисквания на застрахователите и презастрахователите, урежда се нов рисковно-базисен подход за осъществяване на надзора върху застрахователи и презастрахователи, усъвършенстват се и изискванията към системата на управление на застрахователи и презастрахователи, предвиждат се завишени изисквания към одиторите, въвеждат се промени в несъстоятелността и др.

Предмет на изследване в настоящата статия са промените в правната уредба на несъстоятелността на застрахователи.

Кои лица могат да бъдат застрахователи и презастрахователи е определено в чл. 12 КЗ, като промени в правната уредба не са налице в сравнение с разпоредбата на чл. 8 КЗ (отм.). Застрахователите се явяват ЮЛ, притежаващи специална правоспособност и са създадени за осъществяване на застрахователна дейност (след получаване на определен лиценз). Целта на застраховането се явява защитата на имуществените интереси на субектите (физически и юридически лица) при настъпване на определени събития (застрахователни случаи).

Особеното отношение на законодателя към несъстоятелността на застрахователните организации се определя от значимостта им като регулиращ фактор на пазарното стопанство – тези организации са призвани да защитават имуществената сфера на множество клиенти (застраховани лица). Затова при ликвидация и несъстоятелност на застрахователните организации е необходимо на първо място да се отчитат интересите на техните клиенти, в противен случай тяхната неплатежоспособност ще повлече лавинообразно след себе си и неплатежоспособността на голяма част от застрахованите лица. Тези особености определят и специален подход на законодателя, насочен към създаване на отделни правила в производствата по несъстоятелност.

Този е подходът и на европейския законодател, който също предвижда специален ред и особени разпоредби за провеждане на производството по несъстоятелност спрямо застрахова-

телните институции, уредени в отделен правен акт. През 2001 г. е приета *Directive 2001/17 of 19 march 2001 on the reorganization and winding-up of insurance undertaking* (относно реорганизацията и прекратяването на застрахователните дружества).⁴ В директивата изрично е указано, че същата се прилага и относно производството по несъстоятелност, с оглед необходимостта от уеднаквяване на правилата, защита на кредиторите и функциониране на Вътрешния пазар в държавите-членки, тъй като приетият Регламент (ЕС) 2015/848 на ЕП и на Съвета от 20 май 2015 година относно производството по несъстоятелност, както и отмененият Регламент №1346/2000 на Съвета от 29 май 2000г. относно производството по несъстоятелност не се прилагат за застрахователните предприятия и финансови институции. Целта е да се приемат разпоредби за взаимно признаване на производствата по ликвидация и несъстоятелност, което да улесни работата на съдилищата при осъществяването на тези производства на територията на Европейската общност. Специалните правила относно приложимото право при провеждане на производство по несъстоятелност на територията на няколко държави-членки на ЕС са сходни с тези на *Directive 2001/24 of 19 march 2001* относно несъстоятелността на кредитните организации. Спазен е принципът за *“единство на производството”*, като се провежда само една *winding up процедура*, без вторични производства и с един орган в производството по несъстоятелност.⁵

В българското законодателство също е предвиден специален ред за откриване производство по несъстоятелност спрямо застраховател и той се съдържа в Част седма на КЗ „Ликвидация и несъстоятелност“.

1. Исторически преглед на уредбата

В този специален ред се наблюдават няколко съществени промени, наложени с разпоредбата на новоприетия КЗ. Преди те да бъдат коментирани следва да се отбележи, че е интересен пътят на еволюция в законодателната промяна на чл. 612 ТЗ, който изключва от прилагането на общия ред на производството по несъстоятелност спрямо банки и застрахователи. В пър-

⁴ *Директива 2001/17/ЕО на Европейския парламент* и на Съвета от 19 март 2001г. относно оздравяването и ликвидацията на застрахователни предприятия, Официален вестник на Европейските общности L 110/28 от 20.04.2001г. Макар Директивата да не съдържа в наименованието си понятието несъстоятелност, по своето съдържание тя урежда и особените хипотези на оздравяване, назначаване на синдик, отнемане на лицензия, провеждане на оздравително производство и др.

⁵ По-подробно относно трите важни принципа в директивите вж: **Wessels, B.** Banks in Distress under Rules of European Insolvency Law. – *Journal of International Banking Law and Regulation*, vol. 21, No. 6, 2006, pp.301-308.

воначалния си вид застрахователните дружества са включени в ал. 1, наравно с търговците – публични предприятия, които упражняват държавен монопол или са създадени с особен закон. Приложението на производството по несъстоятелност за тези търговски дружества в първоначалния си вид е изключено напълно. Впоследствие тази пълна неприложимост на производството по несъстоятелност остава да важи за търговци-публични предприятия, които упражняват монопол или са образувани с особен закон.⁶ Добавя се ал. 2, която определя специален ред за откриване производство по несъстоятелност спрямо банки и застрахователни дружества. С приемането на Закона за застраховането в глава 11 “Несъстоятелност на застраховател” се създават специални правила за откриване на производство по несъстоятелност за застраховател, при което Комисията за финансов надзор (КФН) е единствения оправомощен орган, който може да подаде молба за откриване производство по несъстоятелност за застраховател.⁷

С приемането на Кодекса за застраховането (отм.)⁸ несъстоятелността е включена в самостоятелен раздел, който следва наложените вече традиции в производството по несъстоятелност на застраховател като специално производство, различно от общия ред, предвиден в ТЗ.

2. Предпоставки за откриване на производството по несъстоятелност

Една от съществените разлики между общото производство по несъстоятелност по реда на ТЗ и специалното производство за застраховател е по отношение на неплатежоспособността като предпоставка за откриване на производството. Специалното производство за застраховател се открива след отнемане на лиценза за извършване на застрахователна дейност – чл. 42, ал. 1 КЗ, когато са налице някои от случаите по чл. 40, ал. 1, т. 2 и ал. 2, т. 9 и т. 10 КЗ.

Законодателна промяна е налице по отношение на предпоставките за неплатежоспособност. Отпаднали са презумпциите за неплатежоспособност по чл. 129, ал. 2 и ал. 3 от КЗ (отм.)⁹. Всъщност презумпцията за неплатежоспособност по чл. 129, ал. 2 КЗ (отм.), която приемаше, че неплатежоспособността е налице, когато общата стойност на задълженията му, в това число техни-

ческите резерви, надвишават общата стойност на неговите активи, се запазва, но тя се прилага само в хода на открито производство по ликвидация (чл. 612, ал. 2 КЗ). Така както е формулирана разпоредбата на ал. 2, не става ясно дали същата може да се приложи по аналогия и в общите случаи, което несъмнено би довело до противоречива съдебна практика.

В новият КЗ е запазен принципът за установяване на специалните основания, уреждащи несъстоятелността на застраховател – тези по чл. 40, ал. 1, т. 2 и ал. 2, т. 9 и т. 10 КЗ, а като допълнително изискване се въвежда отнемане на лиценза на застраховател, без да се необходимо доказване на някоя от презумпциите за неплатежоспособност, така както бяха регламентирани в отменения КЗ. Специалните обстоятелства, от които се презюмира застрахователната неплатежоспособност така както са изброени в чл. 40 КЗ могат да се обособят в две групи. Първата група обстоятелства са: непредставяне в определен срок, неодобряване или неизпълнение на планове по чл. 215, ал. 1 и ал. 2 КЗ – за достигане на платежоспособността или за допълнително набиране на собствени средства. Втората група обстоятелства са свързани с доказване неправомерният отказ на застрахователя за плащане или частично плащане на изискуеми и ликвидни парични задължения. Затова и законодателят е приел в чл. 612, ал. 1 КЗ, че застрахователят е неплатежоспособен когато за него е налице някое от обстоятелствата по чл. 40, ал. 1, т. 2 и ал. 2, т. 9 и т. 10 КЗ, и когато КФН е отнел лиценза на този застраховател.

С решението за отнемането на лиценза, което се извършва в отделно административно производство, се назначава и един или повече квестори, които упражняват правомощията си до встъпването на синдика – чл. 40, ал. 5 КЗ.

3. Откриване на производството по несъстоятелност

Искането (молбата) за откриване на производството по несъстоятелност може да подаде само КФН (чл. 613, ал. 1 КЗ). В този смисъл няма промяна в сравнение с разпоредбата на чл. 130, ал. 1 КЗ (отм.). Промяна е налице в ал. 2 на същия член, която съдържа изискванията относно за-

⁶ ДВ бр. 42 от 1996 г.

⁷ Обн. ДВ бр. 86 от 1996 г.

⁸ Обн. ДВ, бр. 103 от 23.12.2005 г.

⁹ Стефанов, Г. Търговска несъстоятелност. В. Търново, 2009, с. 246 и сл. Авторът класифицира презумпциите за неплатежоспособност по чл. 129, ал. 2 и ал. 3 от КЗ (отм.) като необорими и обстойно съпоставя понятията за неплатежоспособност и свръхзадълженост по реда на ТЗ с понятието неплатежоспособност на застраховател.

дължителното съдържание на искането. Същото трябва да включва „само основанийта за отнемане на лиценза“ без да се прави предложение за назначаване на синдик така, както предвиждаше чл. 130, ал. 2 КЗ (отм.). Това е така, защото една от съществените промени в КЗ е принципно новата концепция относно правната фигура на синдика. Досега синдикът се предлагаше от КФН и това предложение се обективираше именно в искането за откриване на производството по несъстоятелност. С решението за откриване на производството се назначаваше и синдикът. С новият КЗ се определя Гаранционният фонд като синдик във всички производства по несъстоятелност.

Искането се разглежда от съда при закрити врати с участието на прокурор, като се призовава задължително освен застрахователя, КФН и Гаранционния фонд в качеството му на синдик (чл. 613, ал. 4 КЗ). Призоваването на страните в производството се извършва по реда на ГПК, като срокът за призоваване е не по-късно от три дни преди заседанието (чл. 613, ал. 9 КЗ).

По нов ред се определя и представителството на застрахователя в хода на производството, което вече се извършва не от неговите управителни и представителни органи, а от квестора или от упълномощени от него лица (чл. 613, ал. 5 КЗ). Тази разпоредба е следствие от правилото на чл. 40, ал. 5 КЗ, който предвижда с отнемане на лиценза да бъде назначаван квестор или квестори. Сходна е правната уредба и в друго специално производство – това за банка, където също се сочи, че назначените квестори, съгласно разпоредбата на чл. 11, ал. 3 от Закона за банковата несъстоятелност (ЗБН) представляват банката. Следва да се отбележи, че тази разпоредба е предмет на разглеждане от Конституционния съд, който с решение №6 от 14.06.2016 г. на КС по к.д. №1/2016г. отхвърля искането за установяване на противоконституционност на разпоредбата на чл. 11, ал. 3 и чл. 16, ал. 1, изр. 3 от ЗБН. В мотивите си КС сочи, че това законодателно решение банката да се представлява от квестори, т.е. от лица външни за нея, не застрашава инте-

ресите на вложителите, а е в техен интерес и не противоречи на никоя конституционна норма.

Нова е и разпоредбата на чл. 613, ал. 6 КЗ, която дава възможност на акционерите, които към датата на отнемане на лиценза за извършване на дейност по застраховане са притежавали повече от 5 на сто от капитала на застрахователя, да встъпят в производството по разглеждане на искането на комисията. Този текст е симетричен на чл. 11, ал. 3 ЗБН, който също предвижда акционерите, притежаващи повече от 5 на сто от капитала на банката да могат да встъпят в производството. Те обаче не могат да обжалват решението по чл. 13 ЗБН, тъй като не са включени в кръга на правнолегимираните лица¹⁰.

Ако са налице предпоставките на чл. 613, ал. 2 КЗ производството по несъстоятелност се открива с решение по реда на чл. 614 КЗ. В диспозитива на решението не са предвидени промени и то не се отличава по съдържание от решението по чл. 131 КЗ (отм.). С него съдът по несъстоятелност обявява неплатежоспособността, открива производството по несъстоятелност и заедно с това обявява застрахователя в несъстоятелност. В производството по несъстоятелност на застраховател като специално производство, не е предвидена възможност за оздравяване на застраховател с отнет лиценз, нито възможност за постигане на извънсъдебно споразумение с кредиторите. Поради тази причина редица разпоредби на ТЗ не намират субсидиарно приложение в това производство.

Съдът по несъстоятелност следва да постанови решението за откриване на производството в 7-дневен срок след заседанието, в което е приключило разглеждането на делото (чл. 613, ал. 10 КЗ). Срокът е кратък, с оглед защитата на интересите на широк кръг лица, встъпили в правоотношение със застрахователя.

Съдът открива производството по несъстоятелност само ако актът на КФН по чл. 40 КЗ, с който се отнема лицензът е влязъл в сила. Това е новата разпоредба на чл. 613, ал. 7 КЗ. Текстът е симетричен на чл. 36, ал. 2 Законът за кредитните институции (ЗКИ), във връзка с чл. 9, ал. 2 от ЗБН. В случаите, когато актът на Комисията не е влязъл в сила, поради обжалване по

¹⁰ Въпросът свързан с правната легитимация на миноритарните акционери да обжалват решението за откриване на производството по несъстоятелност на банка е също предмет на разглеждане на КС, който с решение №6 от 14.06.2016 г. на КС по к.д. №1/2016 г. е отхвърлил искането за установяване на противоконституционност на разпоредбата на чл. 16, ал. 1, изр. 3 от ЗБН, като в мотивите си е изложил подробни съображения в тази посока. Това решение е подписано с особено мнение на трима от членовете на КС, които приемат, че разпоредбата на чл. 16, ал. 1 ЗБН ограничава неоправдано участието на тези акционери в производството и ги лишава от правото на жалба, с което се нарушава правото на защита във всички стадии на процеса съгласно чл. 122, ал. 1 от Конституцията.

съдебен ред, съдът спира производството до приключване на административния спор.

Тези и други текстове в КЗ придават специфичен облик на цялото производство по несъстоятелност по отношение на застраховател, което предопределя и мястото му извън общия ред на това производство, регламентиран в ТЗ.

4. Синдик

Другата съществена промяна в новия КЗ е свързана с правната фигура на синдика. По принцип синдикът в производството по несъстоятелност по общия ред (ТЗ) се избира от съборанието на кредиторите и се назначава от съда. В специалното производство по несъстоятелност на застраховател досега синдикът се предлагаше от КФН и се назначаваше от съда – чл. 130, ал. 2, във вр. с чл. 131, ал. 1, т. 8 КЗ (отм.). Общите изисквания за синдика, предвидени в чл. 655 ТЗ се прилагаха и по отношение на синдиците в производствата на застраховател. Към тях бяха добавени и допълнителни изисквания, предвидени в чл. 132, ал. 1 КЗ (отм.). Принципно за синдик можеше да се назначи само физическо лице (ФЛ), което е вписано в листата на синдиците, която се води от КФН и отговаря на специалните изисквания. Синдикът се назначаваше и освобождаваше по искане на КФН.

С новите промени в КЗ в областта на несъстоятелността на застрахователите, една от принципно новите концепции е в правната фигура на синдика. За първи път в българското законодателство е предвидена възможността синдикът да бъде юридическо лице (ЮЛ). Нещо повече, това ЮЛ може да бъде само Гаранционния фонд – чл. 615, ал. 1 КЗ. В мотивите на новият КЗ изрично се сочи, че целта на тази принципно нова концептуална промяна в правната фигура на синдика е постигане на по-голяма ефективност както при извършване на ликвидацията на застрахователния портфейл в хода на производството по несъстоятелност, така и с оглед поемането на разходите в това производство. Като аргумент се цитира натрупаната досегашната практика по управлението на несъстоятелността на застрахователи която показва, че физическо лице-синдик няма нито фактичката възможност, нито финансовата обезпеченост да се справи с несъстоятелността на застрахователя. В практиката са констатирани случаи, в които поради изчерпване на средствата

за издръжка на синдика, същият подава оставка и производството не може да продължи, като включително се осуетяват съдебни дела във връзка с реализация на отменителни иски. По този начин производството по несъстоятелност се прекратява и не може да постигне целите си да гарантира интересите на всички кредитори.

Гаранционният фонд е юридическо лице със седалище в София – чл. 518, ал. 1 КЗ. Една от неговите задачи е да „изпълнява предвидените в този кодекс функции във връзка с несъстоятелност на застраховател“ – чл. 519, т. 5 КЗ. Като ЮЛ той има свои органи за управление: Съвет на Гаранционния фонд, Управителен съвет и двама изпълнителни директори.

Правомощията на синдика в производството по несъстоятелност на застраховател (тези по чл. 658, ал. 1, т. 1, 2, 4 – 7, 9, 10 и 13 – 15 от ТЗ)¹¹ се упражняват от изпълнителния директор на Гаранционния фонд. Това е този от двамата изпълнителни директори, които Съветът на фонда е избрал, след което той самостоятелно осъществява правомощията на Гаранционния фонд и го представлява като синдик при несъстоятелност на застраховател или презастраховател.

При изпълнение на функциите си изпълнителният директор на Гаранционния фонд по ал. 2 се подпомага от администрацията на Гаранционния фонд. Изпълнителният директор на Гаранционния фонд, който осъществява неговите правомощия и го представлява в качеството му на синдик в производство по несъстоятелност на застраховател или презастраховател, не е обвързан в своите действия в производството по несъстоятелност от решенията на управителния съвет и на съвета на Гаранционния фонд (чл. 533, ал. 3 КЗ).

Принципно новата концепция на законодателя за определяне на синдик в производството по несъстоятелност на застраховател тепърва ще постави редица въпроси в практиката. Един от тези въпроси е: как ще осъществява правомощията си като синдик Гаранционния фонд в случаите когато самият той е в производство по ликвидация? Тъй като разпоредбата на чл. 518, ал. 2 КЗ сочи, че Гаранционният фонд може да се преобразува, прекратява и ликвидира само със специален закон, то следва отговорът на този въпрос да бъде уреден именно в такъв специален закон. До регламентирането му обаче, въпросът остава

¹¹ За правомощията на синдика в производството по несъстоятелност по реда на ТЗ виж: **Голева, П.** Синдикът, кредиторите и отношенията между тях в светлината на промените на Търговския закон. – Пазар и право, № 5, 2004, с. 34 и сл.

открит. Друг спорен въпрос е този за отговорността на ЮЛ – синдик. Наказателната отговорност е лична и поради тази причина Гаранционният фонд не може да носи наказателна отговорност. Същата следва да бъде вменена единствено на неговия изпълнителен директор, който представлява фонда. По мое мнение, тези и много други въпроси тепърва ще бъдат предмет на дискусия и последващи законодателни промени. Вероятно този нов законодателен подход за определяне на Гаранционния фонд като синдик в производството по несъстоятелност има свой аналог в чуждото законодателство, но в мотивите на законопроекта не се сочи нито откъде е заимстван, нито доколко удачно в практиката е такова решение. Известен аналог може да бъде намерен в американското законодателство, но разликите в уредбата са много¹².

5. Размер на гарантираните вземания

Промени са налице и по отношение на гарантираните застрахователни вземания при несъстоятелност на животозастраховател, които са изравнени с размера на гарантираните влогове при несъстоятелност на банка. Предвидено е Обезпечителният фонд да изплаща вземанията на всички лица при несъстоятелност на животозастраховател (по раздел I от приложение №1), като се гарантират вземания в един застраховател независимо от броя на вземанията на оправомощеното лице и размера им – до 196 000 лв. (чл. 565, ал. 5, т. 2 КЗ).

С оглед избягване на рискове за държавния бюджет, не се дава възможност фондът да използва държавна подкрепа под каквато и да е форма, като е предвидено задължение да се използват пазарни техники за управление на риска, като сключването на презастрахователен договор.

6. Особени правила за производствата по несъстоятелност за застраховател, получил лиценз в друга държава членка

В рамките на Глава седма „Ликвидация и несъстоятелност“ е включен раздел III „Особени правила за производствата по ликвидация и несъстоятелност“. Тези особени правила не са нови, тъй като те се съдържаха и в отмененият КЗ.

Положителна промяна е допълнението в някои от разпоредбите, с което се постига по-пълна систематизация на уредбата по отношение на застраховател, който е получил лиценз в друга държава членка.

Нова е разпоредбата на чл. 625, ал. 4 КЗ, която предвижда, че при спазване на законодателството на държавата членка по седалището на застрахователя, синдикът може да назначава лица в Република България, които да подпомагат производството по несъстоятелност.

Нова е и разпоредбата на чл. 626, ал. 2 КЗ, която дава възможност синдик на местен застраховател да вписва решението за откриване на производството по несъстоятелност в съответните регистри, които се водят в други държави членки. Целта е по-голяма публичност, за да бъдат защитени правата на чуждестранните кредитори.

В останалата част от производството по несъстоятелност, отнасяща се до предявяване на вземанията, осребряване на имуществото, разпределението между кредиторите и др., няма съществени промени. Включени са някои принципно нови разпоредби, като тази на чл. 619 КЗ. Тя предвижда всеки застраховател да поддържа в централното си управление и пред КФН специален регистър на активите за покритие на брутните си технически резерви. Тази и други разпоредби в новия КЗ са въведени с цел засилване на надзора върху дейността на застрахователите и презастрахователите от КФН, с оглед ранна превенция на несъстоятелността.

По мое мнение, направените промени в производството по несъстоятелност на застраховател с новия КЗ са удачни в по-голямата си част, тъй като същите целят усъвършенстване на правната уредба, с оглед повишаване на ефективността от това сложно по своята правна същност производство. Те са и наложителни, с оглед изискването за транспониране на редица Директиви на ЕС в областта на застраховането, за някои от които е налице и просрочие. Друга част от промените са принципно нови (например определянето на Гаранционния фонд като синдик), нямат аналог в действащото

¹² В американското законодателство след несъстоятелността на застрахователната компания AIG и банката Lehman Brothers, довели до тежката финансова криза в Америка за периода 2007 – 2010 г., впоследствие прераснала в световна, е извършена много голяма реформа в действащото законодателство. Тази реформа е свързана с промяна на един от основните федерални закони – *The Dodd–Frank Wall Street Reform and Consumer Protection Act*, 2010 г., който регламентира и въпросите, свързани с несъстоятелността на застрахователните компании. В този федерален закон е предвидена възможността Гаранционният фонд (FDIC) да бъде ликвидатор, съответно синдик в производството по несъстоятелност на застраховател, но само в определени случаи, изрично посочени в закона, а не като правило. <https://www.sec.gov/about/laws/wallstreetreform-cpa.pdf>.

законодателството и дали са удачно законодателно решение тепърва ще се доказва в практиката.

БИБЛИОГРАФИЯ

Голева, П. Синдикът, кредиторите и отношенията между тях в светлината на промените на Търговския закон. – Пазар и право, 2004 г., № 5 // **Goleva, P.** Sindikat, kreditorite i otnosheniyata mezhdu tyah vsvetlinata na promenite na Targovskia zakon. – Pazar i pravo, 2004., № 5.

Стефанов, Г. Търговска несъстоятелност. В. Търново, 2009 // **Stefanov, G.** Targovska nesastoyatelnost. Veliko Tarnovo, 2009.

Тянкова, Я. Извънсъдебното споразумение в производството по несъстоятелност. С., 2013 // **Tyankova, Y.** Izvansadebnoto sporazumenie v proizvodstvoto po nesastoyatelnost. S., 2013.

Wessels, B. Banks in Distress under Rules of European Insolvency Law. – Journal of International Banking Law and Regulation. vol. 21, No. 6, 2006.